

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 13

november - 2022

LE ENO JE POTREBNO

Pomagajmo dušam v vica

Popolni odpustek lahko darujemo za naše rajne, če opravimo spoved, prejmemo sveto obhajilo, obiščemo pokopališče in molimo po namenu svetega očeta.

Cerkev naklanja v prvih osmih dneh novembra popolni odpustek za vsak obisk pokopališča in molitev za rajne.

Prav tako ga je mogoče prejeti v vseh cerkvah in javnih kapelah 1. in 2. novembra ter na prejšnjo ali na naslednjo nedeljo, če smo bili pri spovedi in obhajilu ter če molimo po namenu svetega

očeta. *(Po namenu svetega očeta zmolimo vero, očenaš, zdravomarijo. Vendar moramo pred molitvijo izreči: "Po namenu svetega očeta".)*

Odpustek lahko namenimo rajnim, ki so še v stanju očiščevanja in jim lahko pomagajo tisti, ki so že pri Bogu, in mi, ki še romamo po zemlji, s svojimi molitvami, darovanimi mašami, dobrimi deli in odpustki, sami sebi namreč ne morejo več pomagati.

Duša vam bo neskončno hvaležna, če boste na dan vernih duš v vica, 2. novembra:

- šli k maši, katere se trikrat zaporedoma darujejo Gospodu,
- obvezno sprejeli sveto obhajilo,
- šli na grob duše, za katero prosite,
- zmolili rožni venec
- in boste tisti dan brez greha! Zelo težko je biti brez greha.

Ko se boste trudili biti brez greha v mislih, besedah in dejanjih, boste spoznali, kako duša trpi v vicah, saj mora priti v Nebesa popolnoma čista.

Iz dnevnika svete
Favstine Kowalske,
Vice
Zagledala sem
angela varuha, ki
mi je naročil, naj
mu sledim.
Nenadoma sem se
znašla na
zameglenem kraju,
polnem ognja, v

njem pa [je bila] množica trpečih duš.

Te duše zelo goreče molijo, a zase zaman, samo mi jim moremo pomagati. Plameni, ki so jih žgali, se me niso dotaknili. Moj angel varuh me niti za trenutek ni zapustil. Te duše sem vprašala, v čem je njihovo največje trpljenje. Soglasno so mi odgovorile, da je njihovo največje trpljenje hrepenenje po Bogu. Videla sem Božjo mater, ki je obiskovala duše v vicah. Duše naslavlajo Marijo z »Morsko zvezdo«. Ona jim prinaša olajšanje. Želela sem se z njimi pogovoriti še več, a angel varuh mi je dal znamenje za odhod. Za vrati te ječe, polne trpljenja, [sem zaslišala notranji glas], ki je rekel: Moje usmiljenje tega noče, a pravičnost to zahteva. Od takrat sem s trpečimi dušami v vicah tesno povezana.

Sveto pismo nas opozarja, naj drug za drugega molimo ne le na tem svetu ter se priporočamo svetnikom in angelom, temveč tudi, naj molimo za duše naših rajnih bratov.

Vir: http://www.kapitelj.com/dusa_vice_verne_duse_v_vicah_2.november.html
<http://www.kurescek.net/vice.html>

Amicus Dei

Sveta Gertruda (Jedrt, Jera) Niveljska

Atribut: miš ob stopalih ali na palici

Jedrt štejemo med svetnice, ki jih je slovensko ljudstvo že zgodaj vzljubilo, jih častilo in se jim priporočalo. Njen god so praznovali kot pomemben dan in zelo so zaupali v njeno priprošnjo. Ta domačnost sv. Jedrti pri nas je še toliko bolj zanimiva, ker je bila njena domovina Belgija in je živela v času, ko smo se Slovenci že naselili v sedanji domovini, nismo pa še sprejeli krščanstva.

Bila je hči prvega dvornika frankovskega kralja Dagoberta Pipina in Ite, ki ju Cerkev šteje za blažena. Zgodaj se je zaobljubila devištvu. Ko je oče nekoč naredil kralju in njegovim velikašem gostijo, jo je zasnubil sin nekega vojvoda. Jedrt je zažarela in dejala: »Ženina sem si že izvolila. Njegova večna lepota je izvir lepote vseh stvari, njegovo bogastvo neizmerno, pred njegovim obličjem trepetajo angeli, padajo pred njim na obraz in ga molijo.«

Po očetovi smrti je svetoval škof sv. Amand, ki je tudi med Slovenci oznanjal evangelij (goduje 6. februarja), materi Iti, naj palačo, v kateri živi, spremeni v samostan in naj v njem s hčerjo služi Bogu. Ita je tako tudi storila. Škof Amand je ostrigel

Jedrti lepe lase v obliki venca in jo zagrnil z redovnim pajčolanom. Kmalu je postala opatinja. Posebno je skrbela za veličastno božjo službo in preučevala tudi bogoslovne nauke. Ko se ji je bližala smrt, je poslala svetniškemu menihu Altanu vprašanje, naj ji pove, kdaj bo umrla. Pristavila je: »Smrti se ne bojim, vendar me je nekoliko strah, ker tudi pravični ne ve, ali je vreden jeze ali Božje milosti.«

Altan ji je odgovoril: »Danes je 16. dan meseca. Ko se bo jutri ob tem času pela sv. maša, bo Jedrt, Božja služabnica in Kristusova nevesta, dokončala tek življenja.«

Na upodobitvah, kjer jo označujeta opatska palica in temna redovna obleka, vidimo navadno tudi miši. V stari umetnosti je miš podoba

hudobnega duha, ki ga je svetnica junaško premagovala. Od tod tudi priporočanje k sv. Jedrti, da kmete obvaruje pred nadlogami poljskih in vrtnih miši.

Goduje 16. novembra.

Večni Oče, na priprošnjo sv. Gertrude Nivelleske me spomni, naj nikoli ne pozabim moliti za brate in sestre v vicah.

V domači družini je ob svojih svetniških starših Jedert prejela ne samo odlično izobrazbo, pač pa tudi vzgojo, ob kateri so se lahko razvijale vse njene plemenite kreposti, zlasti ljubezen do Boga, veselje do molitve in čistega, bogoljubnega življenja. V sebi je zato že kmalu začutila redovni poklic in z dvajsetimi leti vstopila v samostan Nivelles južno od Bruslja, ki ga je ustanovila in sezidala njena mati Itta. Tu se je s preprostostjo srca in z močno voljo vadila v vseh krepostih, zlasti še v ljubezni do revežev in bolnikov. Njena posebna skrb je bila, da je svoje obilno znanje, zlasti odlično poznavanje Svetega pisma, posredovala ostalim. Z velikimi žrtvami je kupovala in zbiralala knjige, tako da je njen samostan kmalu zaslovel po veliki duhovni učenosti. Poleg tega so se sestre ukvarjale tudi z ročnim in vrtnarskim delom. Čez trideset let je kot predstojnica vodila samostan, tri leta pred smrtjo pa se je vodstvu odpovedala. Njena svetost je kmalu po smrti zaslovela daleč po svetu, tudi pri nas, kjer ji je posvečenih kar 11 cerkva.

Ime Jedert izhaja iz nemškega Gertrud, to pa je zloženo iz starovisokonemških besed ger, »kopje«, in trut, »ljub, zvest«.

Rodila se je leta 626 v Landenu, umrla pa 17. marca 659 v Nivellesu v Belgiji.

Je **zavetnica** bolnišnic, romarjev in popotnikov, revežev in vdov, vrtnarjev, poljskih in travniških sadežev; proti mišji in podganji nadlogi; zoper mrzlico in možganske bolezni.

Večinoma je **upodobljena** kot opatinja z opatsko palico, lahko tudi z lilijo v roki, včasih je v knežjih oblačilih, redkeje s plamenečo krono na glavi ali puščico v srcu. Na skoraj vseh upodobitvah pa ima ob sebi miši, ponekod drži tudi preslico.

Vir: Družina
Pripravila: Marica

Nevesti in ženinu

*Po poti skupni od danes gresta,
 o, da vaju ne rani življenja cesta,
 ki je s trnjem večkrat tlakovana.
 Zato cvetlice danes naj dehtijo,
 ves strah in bol naj odpodijo.
 S cvetjem danes bodi pot postlana,
 o, da bi nebesa čuvala svetišče to,
 vanj vlivala le srečo, ne bolest,
 da bilo vama že na Zemlji bi lepo,
 že tu v ljubezni uživala prelest.
 Kar je bridko, otmi vaju, Bog,
 Marija čuva naj nadlog,
 da vajin dom bo košček raja,
 v njem mož bo skrben gospodar,
 žena svetišču bo čuvar,
 zdrav zarod naj iz njega vstaja.
 Današnji dan pa je mejnik,
 mladost brezskrbna je minila,
 iz skupne kupe bosta pila
 poslej radosti in bridkosti.
 Naj greh med vama ne zavlada,
 slabostim srca duri zapahnjata,
 ljubezen bodi vama vedno mlada,
 zato moliti nikdar ne pozabita.*

Ga. Ana, mož Alojz, hči Maruša in zadaj hči Mihaela

To pesem se je naučila ga. Ana Milek v osnovnošolskih letih. Še vedno jo zna!

Nazadnje je z njo zaželela srečo svoji vnukinji Klari.

Ja, je žena stanovalca Alojzija Milek.

»Dečkov stric me je napravil resničnega,« je rekel. »Bilo je pred mnogimi leti, ampak ko si enkrat resničen, ne moreš več postati neresničen. Traja za zmeraj.«

Zajček je zavzdihnil. Pomislil je, da se mu ta čarovnija, imenovana resničen, še dolgo ne bo zgodila. Hrepenel je, da bi postal resničen, da bi vedel, kako se počutiš, vendar je bila misel, da postaneš oguljen in izgubiš oči in brke, precej žalostna. Zaželel si je, da bi lahko postal resničen, ne da bi se mu zgodile vse te neprijetne stvari.

Gospodarica otroške sobe je bila Nana. Včasih se sploh ni menila za igrače, ki so ležale naokoli, včasih pa je brez kakršnegakoli razloga privršala kot močan veter in jih pozaprla v omare. Početu je rekla »pospravljanje« in vse igrače so ga sovražile, zlasti še pločevinaste. Zajčku ni bilo toliko mar, kajti kamorkoli ga je vrgla, je padel na mehko. Nekega večera, ko se je deček pripravljal na spanje, ni mogel najti porcelanastega psička, ki je vedno spal z njim. Nani se je mudilo, in da se ne bi mučila z iskanjem porcelanastih psičkov, ko je čas za spanje, je na hitro pogledala okoli sebe, videla, da so vrata omare z igračami odprta, in planila k njim.

»Na,« je rekla, »vzemi svojega starega Zajčka! Pomagal ti bo zaspati!« Prijela je Zajčka za uhelj, ga izvlekla iz omare in položila v dečkovo naročje.

Tisto noč in še mnoge naslednje noči je Baržunasti zajček spal v dečkovi postelji. Najprej mu je bilo precej neudobno, kajti deček ga je zelo tesno objemal in včasih se je tudi prevalil nanj in včasih se je prevalil čezenj in včasih ga je odrinil tako daleč pod blazino, da je Zajček komaj še dihal. In seveda je pogrešal tiste dolge mesečinaste ure v otroški sobi, ko je bila vsa hiša tiha, in pogovore s Krznenim konjičkom. Toda zelo hitro mu je postalo všeč, kajti deček je imel navado govoriti z njim in delal je zanj

predore pod rjuhami in rekel, da so kot pravi brlogi, v kakršnih živijo resnični zajčki. Ko je Nana odšla na večerjo in na polici pustila prižgano lučko, sta se šepetaje igrala. In ko je deček potonil v spanec, se je Zajček resno privil k njegovi bradi in vso noč sanjal z dečkovimi rokami, sklenjenimi okoli sebe.

Čas je mineval in mali Zajček je bil zelo srečen – tako srečen, da sploh ni opazil, kako postaja njegovo lepo baržunasto krzno vse bolj oguljeno, kako se mu repek para po šivih in kako mu rožnati gobček blede od dečkovih poljubčkov.

Prišla je pomlad in dolge ure sta se igrala na vrtu, kajti kamor je šel deček, je šel tudi Zajček. Vozil ga je v samokolnici, pripravljaj piknike na travi in mu gradil lepe pravljичne utice v malinovju za cvetličnimi gredicami. In enkrat, ko so dečka nenadoma poklicali in ga odpeljali na obisk, je zajček ostal sam na trati še dolgo potem, ko se je zmračilo, in morala je priti Nana in ga iskati s svečo, kajti deček ni mogel zaspiti, če ga ni bilo ob njem. Zajček je bil ves premočen od rose in umazan od zemlje, ker je zdrsnil v brlog, ki ga je deček izkopal zanj v cvetlični gredici, in Nana je godrnjala, ko je z robom predpasnika drgnila umazanijo z njega.

»Vedno ta Zajček!« je godrnjala. »Da zganjaš tak kraval zaradi igrače!« Deček je sedel pokonci na postelji in izprožil roke. »Daj mi mojega Zajčka!« je rekel. »Ne smeš tako govoriti. Ni igrača. Resničen je!«

Ko je mali Zajček to slišal, je bil srečen, saj je vedel, da so se besede Krznenega konjička naposled uresničile. Doletela ga je čarovnija otroške sobe in ni bil več igrača. Bil je resničen. Sam deček je to rekel.

Tisto noč je bil skoraj preveč srečen, da bi spal, in v njegovem malem žagovinastem srcu je kipelo toliko ljubezni, da bi skoraj počilo. In v njegove usnjene gumbaste oči, ki so že davno izgubile sijaj, se je prikradel pogled modrosti in lepote, tako da ga je naslednje jutro opazila celo Nana, ko ga je pobrala, in rekla: »Če tale stari Zajček ni dobil pomenljivega pogleda!« Bilo je čudovito poletje!

Se nadaljuje

Dan vseh svetih

Dan prvega novembra je tudi državni praznik, dan mrtvih.

Ta dan se vsi spominjamo naših pokojnih, ki so že odšli v večnost. Pred praznikom očistimo grobove, nasadimo jesenske rože in jih okrasimo s cvetjem. Najbolj so primerne vseh vrst krizanteme, ki so v navadi že od davnih časov, saj so jih pridne gospodinje posadile v domačem vrtu in vzgojile. Danes je na voljo razno drago cvetje, ki pa hitro mine.

Zjutraj gremo k maši in obiščemo grobove, prižgemo sveče, molimo za duše naših dragih pokojnih. Večina grobov je lepo urejenih le enkrat v letu in zasutih z nešteto svečami. Ljudje se ne zavedajo, kako onesnažujejo okolje. Obiskujmo grobove redno, skrbimo, da niso zaraščeni s plevelom, in prižgimo redno eno ali dve svečki. Več kot z razkošjem za druge oči naredimo z rednimi molitvami za pokojne. Ne kupujmo slave z razkazovanjem mogočnosti, temveč z molitvijo, dobrimi deli, pomočjo ubogim in potrebnim. Molimo za rajne, naj počivajo v miru.

Varovanka Ana Strgar

Vse to si ti

Kot zvezda na nebu v noč zažari,
kot roža na polju nežno diši,
kot jutranja zarja v nov dan me zbudi,
vse to, vse to si ti.

Kot praprot ob kresu v gozdu dehti,
kot pesem glasno pod nebo zazveni,
so tvoja usta, tvoje oči,
Vse to, vse to si ti.

Julija Gorišek, 8. a
OŠ Rovte, Rovte 90 a

Mentorica: Ljudmila Treven

Kostanjev piknik v našem Domu

V sredo, 19. 10. 2022 je bil vremensko ugoden dan, da smo lahko imeli na prostem kostanjev piknik. G. Milan je pekel lep debel kostanj, pridne pomočnice so nam ga tudi skuhale. Razdelile so ga vsem navzočim v skodelicah. Prinesle so tudi mošt, ocvirkovo

potico in kavo s smetano. Bilo nas je kar lepo število. Dobro pogoščeni smo se zadržali na svežem zraku in sončku kar precej dolgo.

V imenu navzočih se zahvaljujem vsem, ki so pripravili lep piknik – ge. Mateji, delovni terapeutki Zerini, vsem pomočnicam in g. Milanu.

Lepa hvala za vaš trud.

Ana Strgar

Metka Klevišar: Sprejeti svojo starost

K temu pisanju me je spodbudil klic stare gospe. Ne poznam je, vem samo, da takšne klice dobivam pogosto. Pa tudi zelo pogosto srečam ljudi, ki mislijo podobno. Gospa, stara 85 let, se je obrnila name, ker čuti, da ji moči počasi pešajo, da postaja pri hoji včasih vrtoglava in da potrebuje za vsako opravilo dalj časa. Kako naj vse to prepreči, da bo spet tako, kot je bilo prej? »Vam je gotovo lažje, ker si lahko pomagате, saj ste zdravnica.« Pa še to je pozabila dodati, da sem za več kot dvajset let mlajša od nje. Povedala je vse svoje probleme. Dolgo in pozorno sem jo poslušala, potem pa sva se začeli pogovarjati. V tistem trenutku se mi je zazdelo, da bo najbolje, da ne slepomišim, ampak ji preprosto povem, da bo vsako leto doživljala več težav, da se bo morala navaditi z njimi živeti in biti zadovoljna z vsem tistim, kar še zmore. Pa saj tega sploh ni tako malo. Prav kmalu je stara gospa ugotovila: »Saj to je pa res, moj največji problem je prav v tem, da sem tako nezadovoljna.« In tako sva se dotaknili bistva njenega problema. To njeno nezadovoljstvo se je začenjalo seveda že veliko let prej, samo zdaj, ko postaja vsak dan starejša, postaja tudi vsak dan bolj nezadovoljna. Nihče ji od zunaj pri tem ne more pomagati. Ona sama mora delati korake in zavestno nekaj storiti proti svojemu nezadovoljstvu. Če tega ne bo storila, bo vsak dan samo še hujše. To, da sem zdravnica, mi prav nič ne pomaga pri premagovanju težav. Morda le toliko, da od medicine ne pričakujem nemogočega. Pa še to ni nujno. Pomaga pa mi vse tisto, kar sem leta in leta vlagala v svoj odnos do življenja in smrti, do zdravja in bolezni.

Pomagajo mi razmišljanja, pogovori in srečanja s številnimi ljudmi, ki so sami v stiski in jih občudujem, kako znajo z njo živeti. Tudi če bi bili vse življenje zdravi in bi dolgo živeli, se bomo prav gotovo postarali. Bolje bo, če bomo že mladi začenjali sprejemati svojo starost.

Vir: Radio Prvi – Duhovna misel

CELODNEVNO ČEŠČENJE

PONEDELJEK 21. 11. 2022

STANOVALCI DOMA ob 14:00 v cerkvi

V spomin

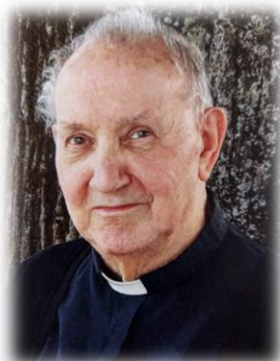
V sredo, 12. oktobra 2022, je odšel h Gospodu

p. Rafko Janez Ropret S.S.S.

*Rojen je bil 5. novembra 1935 v Clevelandu (ZDA),
mašniško posvečenje je prejel 29. junija 1975 v
Rimu.*

*Duhovniško službo je opravljal med 1975 in 1991
v Manili (Filipini), med 1991 in 1992 v Brnu
(Češka), med 1993 in 1995 v Kranju in
Kočevju, med 1995 in 1997 v Rimu (Italija), med
1997 in 2000 v Ugandi (Afrika), med 2000 in 2016
v Trstu (Italija), med 2016 in 2019 v župniji
Ljubljana – Sv. Križ.*

*Julija 2019 je zaradi ostarelosti odšel v Dom
Marije in Marte v Logatec, kjer je tudi umrl.*

Nadškof Stanislav Zore in sobratje duhovniki

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

*p. Rafko Janez Ropret
Herman Behek*

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

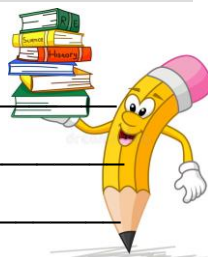
Na črto napišite, kaj je skupnega besedam.

LOVOR, ORIGANO, PETERŠILJ, SOL _____

RDEČA, MODRA, BELA, RUMENA _____

POLETJE, JESEN ZIMA, POMLAD _____

KRAVJE, KOZJE, POLNOMASTNO _____

Ali je poved pravilna ali napačna?

Pozimi je ves čas sončno in vroče. DA NE

Če dežuje uporabimo dežnik ali palerino. DA NE

Vnuki so sinovi ali hčerkin otroci. DA NE

Zelenjava je slaba za naše zdravje. DA NE

V gore gremo v sandalih. DA NE

Rože je potrebno zalivati. DA NE

SMEJALNICA

- Zobozdravnik se opravičuje pacientu: »Oprostite mi, izpulil sem vam zdrav zob!«

Pacient: »Nič hudega, še dobro, da niste okulist.«

- Zdravnik pacientu: »Temperatura se vam je dvignila.
»Pacient: »No, zdaj vsaj vem, zakaj imam tako mrzle noge.«

- Med prijateljema: »Psa bom prodal.«
»Ali je hud?«
»Ne, saj še ne ve, da ga bom prodal!«

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.